

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 39.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 25. September 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Vore ærede Holdere erindres om, at Kvindebladet „Hvad vi vil“ maa være bestilt hos Postvæsenet inden den 27. September, hvis Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse skal undgaas.

Kvindesagens Betydning for Mænd.

Vi har oftere her i Bladet paapeget Kvindesagens Betydning for Mænd. I Grunden skulde det synes overflødigt, thi det ene Køns Lykke og Velvære er i dybeste Forstand afhængig af det andet. Fuldere Udvikling af Kvindens Evner betyder større Rigdom for Samfundet og altsaa ogsaa en lykkeligere Tilværelse for Manden.

Forstaaelsen heraf er i høj Grad gaaet Manden forbi, hans Tanke hviler som oftest ubevidst i den Betragtning, at han alene er Samfundsborgeren, der har forpagtet alle større Industrigrene, leder hele Administrationen, har Ansvar og Styrelsen af dette Samfund.

Kvinden derimod hersker i Hjemmene, i dette Hjem, der ganske vist som oftest er ham det kæreste, og som de aller fleste Mænd føler Forsørgelsespligten over for, men det ligger i hans Bevidsthed udenfor Samfundet, udenfor det offentlige Liv. Netop af den Grund taaler Manden ikke, at hans Hustru drages ind i Samfundsspørgsmaal eller politisk Kævl; thi i sit Hjem vil Manden hvile, saa jo mere kemisk rensat Hjemmet er for den Verden, han selv har færdedes i om Dagen, des sødere forekommer hans lille Hustru ham, des bedre forfriskes han i Hjemmet.

Nu vil han tale om noget helt andet, nu vil han hvile.

De fleste Kvinder, som har været lukket inde med deres smaa Børn, optaget af Børnepleje, Madlavning og Syning til op over Ørerne, de har slet ikke anden Tankegang end den, de danner sig efter deres Mænd, og som lydige Hustruer finder de, at alt er i bedste Orden. Deres Pligter er først og fremmest at blive indenfor disse fire Vægge og gøre det hyggeligt for deres Forsørger, naar han træt og anstrængt vender hjem.

Den Slags Kvinder vil aldrig føre deres Børn videre end de selv er, fra de Hjem venter vi ingen reformeret Ungdom.

Men der gaar i Øjeblikket en levende Kulturstrøm over hele Verden, den bringer nye Tanker med Løfter om et lykkeligere Menneskeliv og fremfor alt med den store Lighedstanke mellem Mand og Kvinde. De to skal blive til ét — det er en gammel jødisk Forjættelse, men den er rummelig nok endnu til, at de mest moderne Kulturtanker kan gemmes deri. Mand og Hustru bliver ikke ét, saa længe den ene er Herre og den anden Slavinde. Mand og Kvinde finder aldrig fuld Forstaaelse og Sympathi, saa længe deres Opdragelse ligger i en forskellig Verden og den ene Part lukkes inde i Hjemmet som et Fængsel, selv om hun der er første Herskerinde. Den største Lykke i et Samliv er dog fælles Interesse og Forstaaelse af Samarbejde.

Dette er den ny Tids Tanker, der strømmer gennem vort Samfund, men det gaar med den som med saa meget skønt og sandt i Verden, „vil man ikke med det gode, skal man med det onde“. Den ny Tid har en underlig mørk Følgesvend, som hjælper Kvinderne ud af Hjemmene, ud i Samfundet, enten de vil eller ej, det er Fattigdommen. Manden kan ofte med sin bedste Vilje ikke holde den borte fra Hjemmet, og han maa

finde sig i, at hans Hustru maa søge Arbejde udenfor Hjemmet.

Men her kan Ordet passe, at det er aldrig saa galt, det er dog godt for noget. Kvindens Evner udvikles; det viser sig, at hun virkelig ikke, hverken i fysisk eller i aandelig Henseende er mindre kraftig end Manden, og saa sker det vidunderlige, Kvinden bærer Hjemmet med sig ud i Samfundet — *Samfundet bliver Hjemmet*, Mand og Kvinde bliver ét.

Det er den ideelle Tanke, som Forfatteren Karl Fred. Jensen har udviklet i sin lille Pjece, „Kvindesagens Betydning for Mænd“. Han viser den intelligente Mands Fejltagelse, der har Øje for Kvindens Ret til at være Samfundsborger, og dog lader hende være ene om at kæmpe for sine Rettigheder i det borgerlige Liv, da Kvindesagen i sig selv er en Menneskesag og altsaa bliver et Samfundsspørgsmaal, lige betydningsfuldt for Mand som for Kvinde.

Forfatteren omtaler Kvindens retslige Stilling, hendes Personlighed, Opdragelsen, Samlivet og Konkurrencen. Han imødegaar Indvendingerne og klarer Hjemmet og Samfundsforhold til hinanden. Til Motto har han sat P. K. Holmgaards Ord:

„Ja, jeg elsker det, der bærer
Folkelivet frem,
og jeg agter højt og ærer
alle gode Hjem.
Alt, hvad ædelt man kan nævne,
har min Kærlighed,
hvem der ofrer det sin Evne
vil jeg holde med.“

Fru Johanne Meyer har skrevet et lille Forord til Bogen med Tak til Forfatteren for hans gode Indlæg i Kvindesagen.

Kvindelig Fremskridtsforening har udgivet Pjecen, som er i Kommission hos Jul. Gjellerup og faas i alle Boglader for den billige Pris 25 Øre.